

for vidt med Hensyn til den absolute Forbring, der stilles til Politistyrken. Dersom man holder sig til Afstillelsen mellem By og Land, saa vil man maaffoe ikke vaesentlig kunne formindske Antallet af Politibetjente, men jeg troer, det vilde vaere rettest i denne Henseende at samle By og Land til en Eenhed. Der er i mange Tilfaelde en Trang til en større Styrke enten i selve Byerne eller paa Landet, medens man til dagligt Brug paa hvert enkelt Sted vil kunne nøies med en mindre Styrke, end der vilde kræves, naar Kjøbstadens og Landdistriktets Styrke holdes affondret. Naar der f. Ex. er et Landdistrikt og en By, der tilsammen have 4 Betjente, der kunne benyttes paa begge Steder og staae som en Eenhed til Politimesterens eller Politifuldmægtigens Raadighed, saa er det muligt, at det i Virkeligheden vilde vaere en større og mere tilfredstillende Styrke, end om der var 5 Betjente, 3 for det ene og 2 for det andet Distrikt, eller selv om der var 6, thi til dagligt Brug kan man netop nøies med færre Kræfter, naar man blot i det enkelte givne Tilfaelde, hvor der skal bruges flere, har en større Styrke. Der vilde da vaere at træffe Foranstaltninger, hvor efter By og Land komme til at udrede en forholdsvis Andeel i den hele Bekostning. Derimod kan jeg ingensunde gaae ind derpaa, at man skulde lade det vaere afhængigt af de enkelte Kommuner, hvor stor de vilde have Politistyrken. Politivaesenet er ikke en reen kommunal Institution; paa den Maade kan det ingensunde betragtes; det staaer, som jeg allerede har sagt, i meget nær Forbindelse med den hele kriminelle Retsspleie, og det gaaer ikke an, at den enkelte Kommune i en vaesentlig Grad skal kunne slappe Retsspleien, forbi dens Repraesentanter til en Tid vilde nøies med en mindre Politistyrke. Det er ganske vist, at man meget snart vilde lære, at de Penge, der spares ved at have en for ringe Politistyrke, ere dyrt kjøbte, men der kan imidlertid vaere gjort meget bittre Erfaringer, som kunne vaere gaaede ud over Borgerne og Beboerne i en meget høi Grad. Skjøndt jeg derfor troer, at man ved at samle Politistyrken kunde indskrænke den endeel, saa vil jeg ingensunde gaae ind paa noget Forslag om, at det skulde afhænge

af Kommunerne, hvormange Politibetjente der skulde vaere. Dette staaer ganske vist noget i Forbindelse med Spørgsmaalet om Bevarelsen af Sognefogderne; der er forskellige Arbeider, som ifølge Lovgivningen ere overdragne til disse, og som ikke kunne overdrages Politibetjentene, og saalænge dette Forhold ikke er ordnet, maae Sognefogderne vedblive; men det forekommer mig, at det vilde vaere et Misgreb, om man vilde lade Sognefogderne vælges efter Indstilling af Sogneforstanderskaberne, thi Sognefogderne ere netop i mange Tilfaelde til for paa det Offentliges Vegne at kontrollere, at de Arbeider udføres, som skulle udføres og der gaaer det ikke an at lade selve de Personer, der skulle kontrolleres, gjøre Indstilling om den Mand, som de vilde kontrolleres af. Rige saa lidt kan jeg gaae ind paa den Tanke, at man i Byerne skulde gjøre Indstilling om, hvem der skal ansættes som Politibetjent eller Politifuldmægtig. Jeg troer, man maa ønske at komme bort fra at holde sig saameget til Underofficererne, og at der gives Frihed i Valget; men skal Politimesteren kunne udføre sin Gjerning tilfredstillende, og skal man lade det hele Ansvar over paa ham, saa maa han virkelig ikke vaere nødt til at gaae til Kommunen og spørge, hvilken Mand der skal arbejde i hans Tjeneste, for at han kan rygte sin Tjeneste godt. Man vil ofte i Kommunen tage ganske andre Hensyn end det, hvorvidt Vedkommende vil blive en dygtig Politibetjent; ofte vil man i Byen ønske at skaffe en Mand, — som ikke godt kan ernære sig, men er vel anseet i Kommunen, og som man mener paa denne Maade kan blive forsørget, — en sliq Post, men det er jo ingensunde Hensyn, der bør vaere afgjørende. — Der er kommet et Spørgsmaal frem, som ligger noget fjernere fra det Øvrige, og det er Fordelingen paa Hartkornet. I denne Henseende er jeg enig med det ærede Medlem, der fremsatte den Anskuelse, at man helst maatte komme bort derfra. Jeg veed meget vel, at med alle de Ulemper, der ere forbundne dermed, er det alligevel det, som man paa Landet synes bedst om; uagtet alle de Klager, der ere fremkomne derover, saa ender man dog til Syvende og Sidst med at sige: Lad os tage Hartkornet;